

Zemlja sem in večnost

Hrepenenje

BUČANJE

reakcijskih motorjev

mi ubija prijetno branje dobrega sveta.

Grmeči akordi

mi trgajo drobne strune čustev.

NEKAM daleč moram,

da bom mogel slišati

cvrkutanje rdečkastih kril kobilic,

črčkanje murnov

in šelest žita v vetru.

Sreča (I)

IZ MOJIH PRSTOV

rasto obrazi

in cvetoča drevesa,

preproste rože

in oblaki.

KAKOR otrok sem,

ki se igra z ilovico,

srečen sem,

da se smem igrati.

Večer

*TREPETANJE BARV,
ki še nočejo umreti,
napolnjuje večer
z otožnim poslavljanjem.*

*NEKDO gre čez polje
in preden pride do gozda,
sname klobuk
kakor človek,
ki stopa v cerkev.*

Noč na gori (II)

*ČISTO SAM SEM Z VETROM
in nizkimi borovci,
v zlati travi zvezdá
se igra lunin krajec.*

*ZADNJE luči v dolini so ugasnile,
v dlaneh pestujem roso.
Daroval jo bom tišini in zarji,
ko me budnega zasuje z vriski.*

Romanje

*TAKO LEPO JE NA VEČER,
v vsakem človeku luč gori,
iz slehernega srca večnost diši.*

*KAKOR kresnice so majhni otroci,
Ženam so roke prosojni kristali,
hodijo, hodijo v nemem sprevodu
z lučko v sebi k večni obali.*

Hrepenenje

*ODJUGA JE NABREKNILA ZEMLJO,
ob rjavih vodah mačice bleščijo,
roké mi nôre v žamet trav želijo,
ustavil rad bi sonce nad vasjo.*

*ZVEČER bom poln duhá muževnih vej,
v laseh prah leskovih abránkov,
na rokah milost zelenih poganjkov,
in v srcu lesk razpetih sončnih prej.*

Klas

*DRŽIM GA NAROČJU
kot Neža jagnje na sliki.*

*POZABILI so ga na strnišču,
ki rumeno kriči v vročino dneva.*

*NJEGOVA polnost mi pripoveduje
zgodbo o gorčičnem zrnju
in sonce nad menoj je kot hostija,
pečena iz zrn, ki so jih že odpeljali.*

*SRCE je polno, spoznanje teče čez robove,
nikomur ga nimam dati.*

*DRŽIM ga v naročju
in sam sem sredi njive.*

Zadnja daritev

*DNEVI SO ZDAJ
široka platna tihožitij.*

*ZLATA luč
oktobrskega sonca
kaplja v široke čaše slaka.*

*PO drevesih ovit
kakor po stebrih starega templja
trobi k zadnji daritvi.*

Zimska

*V BELI TIŠINI
bel obraz,
v molku bedita
večnost in čas.*

*U beli tišini
nobene gazi,
čas je ugasnil,
le večnost bedi.*

“Spala sem, a moje srce je bedelo” / Visoka pesem
(Vp5,2), 2007. Risba s tušem na papir.

Kesanje

BOS IN V REVŠČINO ODET

*se vračam v preteklost,
k stvarim, ki sem jim storil krivico
v otroški slepoti.*

*VSE je tako, kakor sem pustil,
okamenelo v krivici.*

*U strašni tišini
viši očitanje.*

*Vitki vratovi rož so nalomljeni,
(nisem razumel njih bridkega joka),
listki veternic so raztreseni,
(nisem slišal nežnosti njih prošnjá)
in tolmun je še vedno zagrajen s kamni,
(nisem čutil obupnega bega drobnih rib).
Zdaj vidim trdoto svojega srca,
slišim jok rož in trepet razsutih listov,
slišim bitje src, ki beže in jih ograjajo kamni.*

*BOS in v raševino odet
ravnam vitke vratove rož,
sestavljam lističe nazaj v cvet
in razmetavam kamenje, ki duši tolmun.*

*Vračam se
in veter briše stopinje
mojih bosih nog v prahu.*

Videnje (II)

MOJE DIHANJE JE ŽE DIHANJE ZEMLJE.

*NEKOČ bom kakor gore;
kamenit
bom strmel proti nebu.*

Slovo (I)

*VOTEL SEM,
veter poje skozme
kakor skozi piščal.*

*VSAK mora
prazen odtod,
vsak mora odpasti kot zrel plod.*

Ko bom umrl

*NE SKLENITE MI ROK, KO BOM UMRL,
naj mi ostanejo svobodne.
Ne zaprite mi oči,
naj vidim, kar nisem videl
v siromašnem življenju.*

*NE ugasnite mi smeha z rdečilom
in položite me v prst brez krste.
Rad bi objel zemljo s prostimi rokami
in z odprtimi očmi bi rad objel čudež rasti
trave in rož nad sabo.*

*MORDA tedaj spoznam,
kako lepota raste iz semena,
ki ga ob rosnem cvetu nihče ne omenja.*

Jutranja molitev

*OD VEKOMAJ SI VEDEL, O BOG,
da me boš ustvaril,
in v času si dahnil duha
v motek mojega telesa.*

*U duhu nosim večnost,
v telesu drobljivost časa,
zdaj sem orel na vrhu visoke gore,
zdaj hermit v skalni duplini.*

*OD vekomaj, o Bog, si vedel,
da ne bom velik,
daj mi majhnemu
svojo roko. Amen.*

Noč na gori (I)

*VEČERNE SENCE SO UMRLE
tako tiho kakor že dolgo bolni otroci.*

*ZDAJ je čutiti strašno osamljenost
roč, ki jokajo.
Noč je polna ihtenja, ki ga ne more
preglušiti niti orgljanje vetra,
ne granitne piščali skalá.*

*NE morem jokati. Ležim v ostri travi
in z grenkim cvetom murk zasipam
obup, ki hoče kričati.*

Nemoč

*NOČ JE
in drevesa so še topla.*

*ROKE so mi zagrebene v pesek,
ničesar več nočejo.*

*VEM:
za vsakega pride hip,
ko more, na hrbtu ležeti,
le še gledati zvezde.*

Marija z Detetom, 2007.
Poslikava na ploščo iz taljenega stekla.